

ind over for tilsynsrådets beslutninger i sagen, medmindre der foreligger en ulovlighed, jfr. stk. 1.

Til § 61 b

Efter § 61 b foreslås domstolene tillagt en lempelsesmulighed i de tilfælde, hvor der under en erstatningssag anlagt i henhold til § 61, stk. 3, fastslås erstatningspligt. De kriterier, der kan bevirke en nedsættelse eller bortfald af erstatningen, er de samme, som tilsynsmyndigheden kan lægge vægt på ved anvendelse af lempelsesmuligheden i henhold til § 61, stk. 4. Der kan herom henvises til bemærkningerne til § 61, stk. 3 og 4.

Bestemmelsen medfører, at der fortsat består en lempelsesmulighed i tilfælde, hvor et kommunalbestyrelsesmedlem ikke har ønsket at acceptere en afgørelse fra tilsynsmyndigheden efter § 61, stk. 4, eller indenrigsministerens afgørelse, dersom spørgsmålet har været indbragt for denne, jfr. § 61, stk. 7.

I *stk. 2* foreslås en tilsvarende lempelsesmulighed over for medlemmer af tilsynsrådet i tilfælde, hvor indenrigsministeren har anlagt erstatningssag.

Til § 61 c

Der foreslås indført en regel om strafansvar for kommunalbestyrelsesmedlemmer, der gør sig skyldige i grov tilsidesættelse af deres pligter. Dette må ses på baggrund af, at der i visse tilfælde ikke er nogen sanktionsmuligheder efter gældende ret. Det drejer sig om tilfælde, hvor en beslutning er udført og ikke kan ændres. Annullation og tvangsbøder kan derfor ikke benyttes, og hvis beslutningen ikke har medført noget tab for kommunen, kan det heller ikke komme på tale at anlægge erstatningssag. Her er både den gældende og den foreslåede ny § 61 uanvendelig. Reglerne i straffelovens §§ 156 og 157 om straf for pligtforsømmelser i offentlig tjeneste eller hverv kan heller ikke finde anvendelse, da bestemmelserne udtrykkeligt undtager hverv, hvis udførelse hviler på offentlige valg.

En sådan ufuldstændighed i sanktionsbestemmelserne er af præventive grunde ikke acceptabel, hvis det drejer sig om grovere tilfælde af pligttilsidesættelse.

Reglen er foreslået placeret i den kommunale styrelseslov i sammenhæng med de øvrige regler om sanktioner over for kommunalbestyrelsesmedlemmers ulovlige og uforsvarlige adfærd. Placeringen i styrelsesloven skal også ses på baggrund af, at påtaleretten ønskes begrænset til tilfælde, hvor tilsynsmyndigheden begærer påtale rejst.

Det forudsættes ved gennemførelsen af denne bestemmelse og den tilsvarende bestemmelse, der er foreslået som en ny § 48 b i lov om Københavns kommunes styrelse, at der hermed udtømmende er gjort op med strafansvaret for borgmestres og magistratsmedlemmers m.v. tilsidesættelse af pligter, herunder tjenesteforsømmelser, således at straf ikke vil kunne idømmes efter straffelovens §§ 156 og 157. Efter gældende ret må det anses for tvivlsomt, om borgmestre og magistratsmedlemmer omfattes af straffelovens §§ 156 og 157.

Den foreslåede strafbestemmelse i § 61 c omfatter kommunalbestyrelsesmedlemmers pligttilsidesættelse både i forbindelse med bygherre- og driftsherrevirksomhed m.v. og i forbindelse med myndighedsudøvelse.

Som supplement til det personlige strafansvar skal nævnes de regler, som findes i speciallovgivningen om bødeansvar for kollektive enheder. I betænkning nr. 996/1983 om ansvarsplacering og reaktionsmuligheder i kommunestyret er peget på, hvordan sådanne regler i fremtiden kan formuleres klarere, således at de utvivlsomt omfatter kommuner i de tilfælde, hvor det skønnes ønskeligt eller påkrævet. Selv om disse regler ikke rammer det enkelte medlem, må de alligevel antages at have en præventiv virkning. Reglerne i speciallovgivningen omfatter dog kun tilfælde, hvor kommuner optræder som bygherre eller driftsherre m.v.

Til stk. 1. Det straffbare gerningsindhold beskrives som grov tilsidesættelse af de pligter, som den pågældendes hverv medfører. Udtrykket »tilsidesættelse« omfatter både aktiv handling og tilfælde af pligtforsømmelser og skødesløshed, dvs. tilfælde, hvor et kommunalbestyrelsesmedlem har tilsidesat eller undladt at opfylde en handlepligt. Medlemmernes pligter i henseende til at føre tilsyn og kontrol med den kommunale forvaltning er dog ikke særligt vidtgående, og der vil derfor formentlig kun i sjældne tilfælde blive tale om »grov tilsidesættelse«. Medlemmernes selvstændige undersøgelsespligter er heller ikke vidtgående. Hvis der foreligger en redegørelse fra forvaltningen, må medlemmerne normalt kunne lægge denne til grund for deres stillingtagen, medmindre det er oplagt, at redegørelsen er forkert eller mangelfuld. Medlemmerne ifalder normalt ikke ansvar ved at gå mod en indstilling fra forvaltningen, men et ansvar kan blive aktuelt, hvis de indså eller klart burde have indset, at de herved overtræder lovgivningen. Det medfører normalt heller ikke noget ansvar at træffe beslutning, uden at der foreligger en redegørelse eller en indstilling, men et ansvar kan komme på tale, hvis det er klart, at sagen er